

Predica de la Krefeld

Miercuri, 15 septembrie 1982, ora 19³⁰

Ewald Frank

Laudă și mulțumire Domnului! Aici, jos, nimeni nu vede ceea ce vom fi odată. Suntem sărmani și plini de necazuri, dar în ziua aceea pe care Dumnezeu a făcut-o deja, și nu trebuie s-o mai facă, lucrurile acestea vor fi trecute. Când a fost citit Cuvântul: „*atunci se termină cu planurile lor*” a trebuit să mă gândesc în sinea mea că mulți profeți au umblat pe acest pământ și au murit. Ei au fost uciși, dar planul lui Dumnezeu a rămas valabil și rămâne în vigoare în vecii vecilor. În Împărăția lui Dumnezeu nu are loc o schimbare de guvern, nici o răsturnare de conducere, ci totul rămâne așa cum a vorbit Dumnezeu. Și El vorbește prin prorocul Isaia: „*Eu am plănuț și Eu voi înfăptui*”. El zădărnicește pălăvrăgeala prezicătorilor și nimicește planurile politicianilor, dar planul Lui și intenția Lui rămân în vigoare în vecii vecilor, iar noi suntem o parte din acest plan mareț al lui Dumnezeu.

Dacă doar am ști ceva despre acest plan și doar am vorbi despre el, ar fi păcat dacă noi, personal, n-am fi o parte a acestui plan al lui Dumnezeu. Și eu am încercat să spun în circulara de acum, că este atât de greu să exprimi că prorocii au fost o parte a planului de mântuire al lui Dumnezeu. Cuvântul a venit la ei, ei au primit substanță divină în ei și au fost niște purtători ai făgăduințelor divine. Lumea nu era vrednică de ei și, totuși, ei au purtat sămânța aleasă, nobilă, sămânța Cuvântului lui Dumnezeu pe care noi o mai avem până astăzi. Și pentru că prorocii n-au avut un program propriu, ci ei au fost o parte a planului de mântuire al lui Dumnezeu, de aceea Dumnezeu a putut continua din generație în generație, până în ziua de astăzi.

Și pentru aceasta suntem mulțumitori. Dumnezeu nu este mort. Dumnezeu trăiește! El este viu în vecii vecilor! Iar Domnul nostru a spus: „*Eu sunt Cel viu. Am fost mort și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților...*” .

În această seară avem câteva cereri de rugăciune care mi-au fost încredințate. Alții cer mijlociri. Noi îi vom aminti ca niciodată înainte în rugăciunile noastre. Și nu ne vom ruga doar așa, ci trebuie să devină o preocupare a inimii noastre, astfel încât noi să facem o slujbă preoțească înaintea lui Dumnezeu. Preotul mergea pentru a face ispășire pentru el și pentru popor înaintea lui Dumnezeu.

Acum vom citi un cuvânt din Isaia 37. Și cred că noi ar trebui să ne rugăm și să căutăm fața lui Dumnezeu deoarece este timpul secerișului. Recolta este

coaptă și lucrătorii sunt puțini. Și cei mai mulți încă mai lucrează în împărăția lor proprie, iar acest lucru n-ar trebui să fie așa.

Isaia 37:15, 16 „Și apoi Ezechia a făcut următoarea rugăciune Domnului: «Doamne al oștirilor, Dumnezeul lui Israel care șezi peste heruvimi! Tu ești singurul Dumnezeu al tuturor împărățiilor pământului! Tu ai făcut cerurile și pământul! Doamne, pleacă-Ți urechea și ascultă! Doamne, deschide-Ți ochii și privește!»”. Apoi versetul 20: „Acum, Doamne Dumnezeul nostru, izbăvește-ne din mâna lui Sanherib, ca toate împărățiile pământului să știe că numai Tu, Doamne, ești Dumnezeu!”.

Noi am mai fi putut citi înainte că toți ceilalți dumnezei sunt lucrarea mâinilor oamenilor și că focul îi va arde. Dar aceștia nu au fost dumnezei, ci doar niște lucrări făcute de mâinile oamenilor, din piatră și din lemn și de aceea ei nu au putut face niciun rău. Dar noi credem în Dumnezeul Cel viu, Acela care a creat Universul, în Acela al cărui Cuvânt este valabil în cer și pe pământ. Spre El trimitem rugăciunile noastre și El să-l mustre pe Satana, poruncindu-i să stea liniștit, iar poporului Său să-i dăruiască biruința, prin har. Deoarece noi nu ne luptăm pentru lucrarea noastră proprie, ci am fost puși de Dumnezeu în mijlocul unei lupte. Dacă am merge cu masele largi și dacă n-am fi puși în vizorul Diavolului, atunci el ne-ar lăsa frumos în pace. Ba chiar ne-ar juca și noi am dansa după jocul lui. Dar pentru că Dumnezeu a pus ceva în noi și ne-a smuls pentru totdeauna de sub puterea Satanei, de aceea mânia lui este mare. Nu e mânios pe aceia pe care îi are, ci e mânios pe cei pe care i-a scăpat pentru totdeauna.

Și chiar dacă mânia Diavolului este atât de arzătoare... i-am spus-o fratelui Rus: uneori doresc să întreb așa cum a făcut și fratele Branham când a venit o lovitură după alta. I-a murit tatăl, i-a murit fetița, i-a murit soția și i-a murit fratele. Lovituri, una după alta. Și fratele Branham spune: „Diavolul s-a pus lângă mine”. Voi cunoașteți cu toții predica, ați citit-o. Și Diavolul vine și-i spune: „Tu spui că El este un Dumnezeu bun, spui că El ascultă rugăciuni, că El vindecă bolnavii?” Și ce-i aici? Ce se întâmplă aici? Este sau nu este așa? Rațional văzut, el ar fi trebuit să spună „da”, dar în inimă el a știut că Dumnezeu face toate lucrurile bine și fără greș. Și el a putut spune că Domnul a dat și Domnul a luat. Nu are niciun sens să ne certăm cu Dumnezeu atunci când Diavolul se joacă cu noi, făcându-ne rău. Nu are niciun sens. Noi să-I mulțumim lui Dumnezeu că El să ne dea puterea să rezistăm în ceasul încercării și să înaintăm cu Dumnezeul nostru. Oricine se poate certa, dar să rezisti, în credință și să spui: „Doamne, eu știu în Cine cred și eu știu Cine a vorbit și Cine va îndeplini planul Său”. Dacă noi pășim înaintea feței lui Dumnezeu în acest fel și ne încredem în El ca un copil, atunci nu ne va dezamăgi, ci dimpotrivă El ne va ajuta și Își va glorifica Numele.

Și aici este scris: „Și apoi Ezechia a făcut următoarea rugăciune Domnului: «Doamne al oștirilor, Dumnezeul lui Israel care șezi peste heruvimi, Tu ești singurul Dumnezeu al tuturor împărățiilor pământului. Tu ai făcut cerurile și pământul»”. Cu aceste cuvinte el vrut să exprime: „Dacă Tu ai putut

face cerurile și pământul prin Cuvântul atotputerniciei Tale, atunci la Tine nimic nu este imposibil. Atunci situația în care mă aflu eu acum și care este înaintea noastră, cu vrăjmașii noștri, este un lucru mărunț pentru tine”. *„Doamne al oștirilor, Dumnezeul lui Israel care șezi peste heruvimi, Tu ești singurul Dumnezeu al tuturor împărățiilor pământului! Tu ai făcut cerurile și pământul! Doamne pleacă-Ți urechea și ascultă! Doamne, deschide-Ți ochii și privește!”*.

Cu această siguranță a credinței a pășit acest bărbat înaintea feței lui Dumnezeu. El n-a venit tremurând și ezitând. El a venit cu teamă, dar teama este cu totul altceva. Teamă are de-a face cu rugăciunea și închinarea, iar frica are de-a face cu necredința. Iar în dragoste nu este frică. Așa spune Cuvântul lui Dumnezeu. Acolo unde este dragostea desăvârșită a lui Dumnezeu acolo frica trebuie să plece și să intre teama de Dumnezeu.

Eu sunt convins că ceea ce lipsește cel mai mult poporului lui Dumnezeu din acest timp este teama de Dumnezeu. Dacă noi toți am avea teama de Dumnezeu necesară față de Cuvântul Lui, de sfințenia Lui, de ceea ce face El, atunci ne-am comporta cu totul altfel, cu El și unii cu alții. Teamă de Dumnezeu este începutul înțelepciunii divine. Nu frica, nu frica!

Și acești oameni au exprimat în cuvintele lor ceea ce era în inima lor. Și în teamă și respect, ei au adus mulțumirea cuvenită Dumnezeului cerului și al pământului, au adus și încrederea cuvenită și au spus: *„Doamne al oștirilor, Dumnezeul lui Israel care șezi peste heruvimi, Tu ești singurul Dumnezeu al tuturor împărățiilor pământului! Tu ai făcut cerurile și pământul!”*.

Prin aceasta Domnul Dumnezeu a știut exact ce era în inima lui. El știa că „acest bărbat se încrede în Mine într-un mod nelimitat”. El a știut că „Eu pot ajuta, Eu pot vorbi și Eu pot schimba totul”. Astăzi și noi dorim să-I aducem Dumnezeului nostru încrederea cuvenită, să ne încredem din nou în El. Dacă ne uităm la noi și la împrejurări, atunci cu siguranță nu vom ajunge departe. Dacă privim la Domnul, atunci ne putem încrede în El și să fim mulțumitori că El încă mai cheamă oameni.

Iubiților, cel mai frumos lucru este atunci când oamenii sunt conduși la Domnul, când ei sunt călăuziți în adevăr. Acesta este lucrul cel mai frumos! A trebuit să mă gândesc la câțiva tineri în zilele acestea. Mai ales la cei care au avut accidentul de mașină duminică... Și m-am gândit în sinea mea: „Ce frumos ar fi dacă toți ar putea sluji Domnului”. Și pe mine m-a atins gândul: „Ce poate face cineva, individual, ca să slujească Domnului?” Nu poate predica fiecare, dar fiecare poate ocupa un loc în Împărăția lui Dumnezeu. Dumnezeu trebuie să intervină, să dăruiască o schimbare și să Se îndure de noi toți încă o dată și El să iasă biruitor, pentru ca blestemul să fie schimbat în binecuvântare și poporul lui Dumnezeu să poată înainta, biruitor, prin credință. După credința noastră fermă se va întâmpla.

Acum când am făcut o vizită la spital cineva mi-a spus: „Ai fost acolo?” Eu vă spun deschis: toți care au fost vreodată în această încăpere îmi sunt pe inimă și eu nu voi permite niciodată ca să vină peste buzele mele o sentință. Ci, dimpotrivă, eu doresc ca Dumnezeu să-i primească pe toți: pe mine, casa mea, frații mei, surorile mele, toate rudele, toți cunoscuții, pe toți frații, pe toate surorile – și să le dăruiască har. Dacă nu gândim așa, atunci noi trebuie să ne cercetăm înaintea feței lui Dumnezeu.

Fratele Branham a spus că dacă ai vreo neînțelegere cu cineva și are loc un conflict, iar la final nu-l mai poți iubi pe respectivul așa cum ai făcut-o și mai înainte, atunci cercetează-te dacă trăirea ta cu Dumnezeu a fost reală.

Domnul nostru a spus: „*Dacă iubiți numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai așteptați? Nu fac așa și vameșii? Și dacă îmbrățișați cu dragoste numai pe frații voștri, ce lucru neobișnuit faceți? Oare păgânii nu fac la fel?*” (Mat. 5:46-47).

Dacă toți iubesc doar pe aceia care-i iubesc și pe ei, acesta este un lucru simplu pentru care nu trebuie să depui niciun efort, ci funcționează foarte bine la toți. Dar, acolo unde este altfel, putem dovedi dacă noi purtăm dragostea lui Dumnezeu în inimile noastre. Și dragostea lui Dumnezeu rabdă toate lucrurile, suportă totul, ea este îndelung răbdătoare, ea nu se umflă de mândrie, ea nu se poartă necuviincios, ea iartă și suportă totul. Aceasta este adevărata dragoste a lui Dumnezeu.

Vă spun în seara aceasta, că va veni o zi în care toată invidia, toată gelozia, toată mânia, toată gâlceava, toate lucrurile asemănătoare cu acestea se vor sfârși; dar dragostea lui Dumnezeu rămâne în veci. Și cine a primit-o cu adevărat în inima lui, acela nu poate altfel decât să iubească cu o dragoste divină. Această dragoste divină este deasupra dragostei de prieteni. Ea este o dragoste de vrăjmași. Este scris că Domnul S-a rugat pentru cei care Îi făceau rău, zicând: „*Tată, iartă-i, căci nu știi ce fac*”.

Credeți voi că oamenii ar face ceea ce fac ei dacă n-ar fi stăpâniți de o altă putere? Dacă n-ar fi stăpâniți, poate s-ar mai gândi. Și de aceea noi nu ne supărăm pe niciun om. Dar noi nu ne vom supune, în vecii vecilor, duhului care îi stăpânește pe ei. Duhul lui Dumnezeu este Duhul Sfânt și El nu va robi pe nimeni, ci va conduce în libertatea copiilor lui Dumnezeu, căci așa este scris: „*Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică; ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: «Ava!» adică: «Tată!»*”. Și așa vrem s-o facem și în seara aceasta: cu credință deplină, să vorbim cu Tatăl nostru ceresc, prin Isus Hristos, Domnul nostru. Și noi credem că El ne va asculta. Amin!